

FARKAS ÁRPÁD

Nyitott égbolt

Eluntam a Balkán mocskát
 Európába rángató vonatokat,
 eluntam határátkelőitek vizeldéiben
 bokáig húgyból lábujjhegyre csipeszkesdő
 s falba verődő kobakokat,
 el kis motyóim dúlását, eluntam
 bizony heréim körül bőröm alá
 is fölbizsergő, motozó ujjatokat.
 Rodin pózában ülök
 félszázada a honi klozeton;
 rettegjete, én még maradok.
 De indulnak fiaink, átrágnak
 magukat a parajdi sóhegyeken,
 iszonyú szomjasak lesznek, mire
 odaérnek, feliszznak benneteket!
 Eluntam emberkedni félszázadon át,
 holnapra MADÁR LESZEK,
 hallom, amint peregként percegve
 vékonyul csontom, elmadárlík,
 bőröm sincs már, csak szárnyam
 nő, röpit szabad és tömör levegőn.
 Tudom, szószegők, lóttok majd rám,
 akárha fácánra, pedig veréb volnék
 csak, szürke. S pereg majd tollam,
 mindnek szárából tinta csepeg.
 Tudom, óceán nem leszek már,
 de határátmosóvá
 eltintatengeredem.

(1992)

Ürügyek fogytán

Ürügyek fogytán, aki jajgat,
 adj néki olyan hatalmat,
 hogy bűneivel fölhúrozva álljon
 cimbalomként e mennyországban,
 s ugasson fel belőle a kín
 gyomorsav-marta csöndünk
 artézikútjain.

S nyirokba hulló térdei alatt
 kövér giliszták, szabóbogarak
 zszibongják, aj, hogy micsoda világ,
 micsoda oltár, micsoda út,
 ami előtt most térdre hullt!

FARKAS ÁRPÁD (1944) Sepsiszentgyörgy

A nyálkás csönd is ő legyen,
 ha töpreng új ürügyeken,
 s omoljon rá nyersen e vad
 havasi emberfogatag,
 mely becsapottan is zúgni mer,
 villogni kék fényeivel,
 átvágva tűzön és havon –
 ürügyek fogytán – szabadon!

Egy állomáson

Rigolyás vén leszek majd, elhalálózásra
 léha, tej-útonálló, füttyös vén csibész.
 Egy állomáson, pénztár előtt a sorban
 találkozunk – az öreg hölgy te lész,

ki néz majd hosszan, félrebiccent fejjel,
 fölényesen a pápaszem fölül.
 Felröhögnek a mozdonyok az éjben:
 „A vénember már megint idvezül!”

S a vénember csak nézi, hogy virágok
 nyílnak, s nyerítnek régi csődörök
 benne, s mintha csak csirketolvaj...
 behúzott nyakkal odébb sündörög,

odébb, odébb a sokadalmi lárma
 rejtő ölébe, s felzúg ostoba
 csaló és megcsalt minden éjszakája –
 s nem utazik el többé már soha.

Hideg

Öntve az ég kékgáliccal,
 meszelik a Hadak Útját,
 ezüst havak, porka havak
 valahogy még tisztán tartják.

Szederinda sír a hóban,
 búvó gyomoridege a télnek,
 a Keleti-Kárpátokból
 bésöprik a remetéket.

Én még rakom tessék-lássék,
 nem pásztortűz, csak a nyájak
 hiszik annak, amíg semmi
 lángja körül körbejárnak.

Én még rakom, a Hadisten
 beléalszik, mélyen ásít;
 de ha én is elaludnék,
 ránk küldné a fagy kutyáit!

Törvény

Egészen, de egészen parányivá összezsugorodni
a fájdalomtól, és elbújni egy zöldborsó
hüvelyébe, aztán hátrakulcsolt kezekkel
sétálni fel-alá növényi hússal derengő
termeiben, s a zöld erezettel lüktető
falak közt kivárni,
kivárni, míg elcsitul odakint ez a millió éve
dúló, percenként próbára tevő, gyönyörű
és félelmetes világteremtés...

...hiába –

hiába, mert kísérteties moccnásokkal
duzzadni kezdenek az üveges zöld szemek
elfoglalni ennen birodalmukat; riadtan
és kétségbeesetten feszíti szét lélegzeted
az idegen étellel megtelő zöld temetőt – –

s fel kell egyenesedned ismét
a fény szikrázó kései előtt! –

POSTA MÁTÉ, Így festetek ti (Lichtenstein), 2014